

Joan-Armand Carreras Sanz (1959-2024)

Un record personal

Jaume Almirall

Armand Carreras recitant Iorgos Seferis.
EOI Barcelona-Drassanes. 14 desembre 2012.
Fotografia de l'autor.

A finals dels 70, a la Universitat de Barcelona, érem pocs els estudiants que cursàvem Filologia Clàssica, i encara menys els que teníem la dèria del grec i ens trobàvem al vetust Departament que comandava el doctor Alsina. Ens les havíem amb Tucídides, amb Píndar, amb Èsquil. L'Armand, juntament amb la seva natural bonhomia, ens aportava algunes notes de divertida originalitat: els trets fonètics, lèxics i expressius del seu Alt Camp natal i un fi bigotet com d'actor de pel·lícules en blanc i negre. De la breu colla, només ell feia assignatures de grec modern, una opció que als altres ens semblava un xic exòtica. Si mai li ho vam preguntar, no recordo que ens digués de què li venia aquell seu interès.

En acabar els estudis, la colla es va descompartir; alguns d'aquells companys no els he tornat a veure mai més. L'Armand no el vaig retrobar fins al cap de més de vint anys, i va ser d'una manera del tot casual. «Pensa», em va dir, «que a Barcelona hi vinc molt rarament, i que en aquesta llibreria és la primera vegada que hi poso els peus». «És un senyal evidentíssim», li vaig respondre, «que el destí ho ha volgut així». Mentrestant, també jo m'havia interessat definitivament per la cultura neogrega i aquells dies precisament buscava la persona que pogués afegir-se a les quatre que ja havia compromès per a un cicle de conferències sobre escriptors grecs moderns. Va costar, com sol dir-se, Déu i ajuda, però finalment vaig aconseguir que l'Armand acceptés de sumar-se als conferencians i ens va venir a parlar —i amb quin entusiasme! recordo ara— sobre Ànguelos Sikelianós.

Aquell episodi de retrobament hauria pogut ser l'inici d'una etapa nova, de freqüentació; però la distància i les respectives vides personals no ajudaven que fos així. A l'Armand, certament, li costava sortir de la seva petita pàtria i de la casa on havia nascut, però que tenia sempre oberta amb generosa hospitalitat. Recordo, d'aquell temps i en aquella casa, alguna fabulosa, inoblidable calçotada. I no sense esforç de convicció, dues o tres vegades vaig aconseguir que, gairebé miraculosament, vingués a participar en activitats de la nostra Associació.

Després la vida se li va enfosquir i la salut el va anar abandonant. Les nostres converses telefòniques i missatges escrits —una comunicació inconstant però mai no interrompuda— tractaven cada vegada més d'aquest seu progressiu deteriorament físic que inevitablement l'afectava anímicament. Malgrat tot, la notícia va arribar imprevista, com un cop de puny: l'Armand va morir el 25 de setembre.

L'Armand sempre havia estat, i ho va ser fins que va poder, un gran lector i coneixedor de la literatura neogrega; a ell dec el descobriment d'alguns autors, i són testimonis d'aquest deute alguns llibres que avui trobo entre els meus. Això és, ara, el que me'n queda, amb els records que aquí he volgut evocar, i amb el desig ja per sempre insatisfet de les converses que no podran ser.

Descansa en pau, Armand-Kiriakos.